

Stilhed lød som selve Uendelighedens fortrolige Smaasnakken.

Ogsaa Stjernerne blev saa underlig levende for ham. Der var især en lille, kraftigt lysende en, der stod lige over Hveen; den blinkede saa hjemligt, ligesom genkendende til ham; det var, som om den anstrengte sig for at minde ham om noget. Husker du mig ikke? — syntes den at spørge. Mindes du ikke dengang . . . for længe, længe siden . . . langt borte herfra . . . ude i det store Verdensrum . . .

Et Par Vogne med hjemfarende Skovgæster rev ham tilbage til Virkeligheden. Da blev han — noget borte, umiddelbart ved Stranden — et Lysfænomen vaer, der i første Øjeblik forbavsede, ja næsten forskrækkede ham. Det gik dog hurtigt op for ham, at det var Ivans Lysballoner, som, idet de spejlede sig i det blanke Vand, frembragte Indtrykket af en Række luende Ildsøjler. Lidt højere oppe skimtede han nu ogsaa selve den fuldt oplyste Villa gennem Havens mørke Trægrupper. Det samlede Syn var i den stille Aften af en egen fantastisk Virkning, mindede om et straalende Fepalads.

I det samme kom han til at huske paa, at han jo havde haft i Sinde at belure Nanny og hendes Kavalier derude i Haven. Han havde virkelig ganske glemt hende, og han var slet ikke ked deraf. „Lad ham beholde hende!“ sagde han og tog med disse Ord uigenkaldelig Afsked med Nanny og med Kærlighedens Eventyr i det hele taget. Herude, Ansigt til Ansigt med det uendelige Verdensrum, forekom denne Menneskenes hæsblæsende Elskovstagfat ham ret usmagelig, ja fyldte ham med Lede.